

[Jeppesen (Drusebjerg).]

været drøftet saa tidt, skønt Forhandlingerne om det store Jordlovsforslag endnu ikke er afsluttet. Jeg staar paa det Standpunkt, at jeg, hvis det ikke lykkes at opnaa Forlig om det store Jordlovsforslag, er villig til at fortsætte som hidtil et Aar med de gældende Love, saa at Bevillingen til Indkøb af Jord efter 4. Oktober-Loven forlænges, men jeg kan ikke gaa med til en Forlængelse, der forfusker Lovene og deres Principper.

Ordføreren (Hauch): Jeg maa udtale min Overraskelse over, at den højtærede Landbrugsminister og Regeringspartierne ikke vil gaa med til Ændringsforslaget under Nr. 3. Jeg kunde forstaa, at den højtærede Landbrugsminister og de Partier, der slutter sig til ham, kunde have det Standpunkt, saa længe den Mulighed forelaa, at Pengene kunde bevilges paa Finansloven, men nu foreligger den Mulighed jo ikke mere. Saa kommer Venstre og siger: Vi forstaa meget godt, at den høje Regering er ked af, at den, saaledes som hele Situationen er, ikke længer skal kunne udstykke efter 4. Oktober-Loven, men den Vanskelighed er vi villige til at hjælpe den ud over. Vi er villige til at stille et Forslag, hvorefter Jordfondens Midler kan anvendes under frit Valg mellem Statsfæste og Selveje. Men heller ikke det vil man, og det finder jeg er lidt ejendommeligt. Det viser sig nu, at hvad man vil, ikke først og fremmest er at faa Lejlighed til at udstykke efter 4. Oktober-Loven, for hvis det var Mening, tog man imod det Ændringsforslag, som vi har stillet, da denne Mulighed efter det er til Stede. Nu siger Regeringspartierne og den højtærede Landbrugsminister, at det kan de ikke tage imod, for der er stillet som Betingelse, at Jorden skal købes omtrent til Jordværdien. Ja, er det egentlig ikke det, som Statens Jordlovsudvalg og for øvrigt ogsaa den højtærede Minister en Gang imellem har fremhævet, at Jordlovsudvalget var i Stand til? Det havde saa fortræffelige Egenskaber, var saa dygtigt, at det kunde købe Jord til Jordværdien. Jeg erindrer ganske tydeligt, at det har været fremført som et meget væsentligt Argument. Og naar nu Jordlovsudvalget er saa dygtigt, at det kan købe til Jordværdien — det har jeg ikke en Gang turdet gaa ud fra, og derfor siger jeg: „omtrent til Grundværdien“ —, kan jeg dog ikke rigtig begribe, hvilken saglig Motivering man kan anføre mod dette Forslag.

Jeg kan forstaa, at man har en politisk Motivering, det kan jeg saa levende sætte mig

ind i. Jeg kan forstaa, at den højtærede Landbrugsminister og det ærede Socialdemokrati — det radikale Venstre kommer jeg til om et Øjeblik — siger: Vi vil ikke være med til dette Forslag, for dersom vi gaar ind paa det, stilles disse to Brugsformer lige, og det er det, som vi fra Socialdemokratiets Side ikke vil; vi vil have Lejlighed til at benytte os af den Mulighed, der ligger i denne Lovgivning, for efterhaanden at faa den private Jord over i Statens Eje. Jeg forstaa saa udmærket, hvad det skal tjene til; det er derfor, man ikke vil være med til at stille disse to Brugsformer lige. For saa er det ikke sikkert, siger man, at der er nogen, der vil være Fæstere. Men naar det er saadan, som Forholdene er i Øjeblikket, at Fæsteren svarer en Afgift af Grundværdien, medens Selvejeren maa svare Handelsværdien — og ethvert Menneske ved jo, at der i den almindelige Handel, naar vi lige undtager Jordlovsudvalget, som har særlige Evner, er Forskel paa Værdien til Grundskyld og den almindelige Handelsværdi —, forstaaer jeg meget vel, at man ud fra et socialdemokratisk Synspunkt kan ønske at opretholde denne Forskel. Ja, jeg kan endog forstaa, at man krampagtigt klynger sig til den, thi ved denne Fremgangsmaade naar man efterhaanden til at bringe det vigtigste af alle Produktionsmidler, Jorden, over i Statens Eje. Jeg forstaaer det saa udmærket; men naar det er saaledes, synes jeg blot, man skulde sige rent ud, hvad det er, man vil. Jeg synes, man skulde sige rent ud, at det, man vil, er en Socialisering af Danmarks Jord; det, man vil, er efterhaanden at lede Jorden ind i Statens Eje, saa at Brugerne i Fremtiden ikke bliver Selvejere, men Fæstere, som Staten har Hals- og Haandsret over. Derfor er jeg meget tilfreds med denne Forhandling, for den viser klart, at det er det, Socialdemokratiet og den høje Regering vil i denne Sag.

Derimod har jeg lidt sværere ved at forstaa det radikale Parti til Trods for den særegne Stilling, som dette Parti har til den nuværende Regering. Jeg har lidt sværere ved at forstaa, at det radikale Parti kan ønske at medvirke til en Politik, der fører til, at Staten efterhaanden kommer til at eje det vigtigste af alle Produktionsmidler. For det er dog saaledes, det ønsker jeg at sige — og naar det er i min Mund, er det til det radikale Partis Ære —, at Radikale er de vel, men Socialdemokrater er de dog ikke. De virker i deres almindelige Politik i Øjeblikket som Socialdemokrater, det er klart nok, og de virker for Tiden i Jordpolitikken som Socialdemokrater. De hjælper Socialdemo-